HAI MẸ CON CON MỐI

...ĐỒNG

Người biên tập chính : ĐỊNH HẢI
Người trình bày : THY NGỌC
Người sửa bản in : ĐẶNG MINH

In 30.300 cuốn tại Nhà máy in Tiến Bộ, Hà Nội
Khổ : 13 × 19 — Số xuất bản : 60/KĐ — Số in : 668
In xong ngày 30-9-1971 — Gửi lưu chiểu tháng 9-1971.

CÁC BẠN CỦA ANH

Hôm nay anh Hải bị đau chân phải nghỉ học. Lúc tan lớp, các bạn anh kéo vào đầy nhà. Các anh ấy xúm đen xúm đỏ quanh anh Hải. Người thì sờ chân anh mà xuýt xoa. Người thì hỏi anh có đau nhiều không và vừa nghe anh nói vừa nhăn mặt nhăn mũi. Cứ y như là ai cũng bị đau ấy. Người thì kể chuyện buổi học hôm [illegible]. Người thì lục vở anh Hải ở ngăn bàn ra ngồi chép bài cho anh. Họ nói đủ thứ chuyện, cười vang cả nhà. Anh Hải ngồi ở giữa, hình như quên hẳn cái chân đau, cũng nói chuyện, cũng cười vui.

Bé Hà đứng ở tít đằng xa nhìn các anh. Mắt bé tròn xoe, ngơ ngác. Dần dà bé cũng sán đến bên cạnh anh Hải xem các bạn của anh vui đùa.

Lúc các anh về hết rồi, bé Hà chợt hỏi :

— Anh Hải ơi ! Sao các bạn anh thương anh thế ?

Anh Hải bật cười, hở cả cái răng sún :

— Tại vì anh thương các bạn anh !

Họ nói đủ thứ chuyện...

Bé Hà càng tròn mắt hơn, vẻ khó hiểu. Anh Hải phải nói thêm cho bé biết:

— Đây nhé: đi học, anh rủ các bạn cùng đi cho vui nhé. Đọc được sách hay, anh kể lại

Anh Hải phải nói thêm cho bé biết.

cho các bạn nghe nhe. Đi đường, có ai lỡ nói tục, nghịch bậy là anh nhắc ngay. Anh cùng các bạn hỏi bài nhau để đến lớp ai cũng được điểm tốt nhé. Hà cứ thử làm thế xem các bạn có yêu Hà không nào?

Bé Hà nghĩ bụng:

— Thế thì mình cũng đã làm như anh Hải rồi đấy chứ! Để chờ xem hôm nào mình đau chân, các bạn mình có thương mình như thế không?

ĐỖ THỊ TỪ

KẾ HOẠCH NHỎ

Nửa đêm, đang ngủ ngon lành, Tuấn chợt tỉnh. Sờ vào túi áo, Tuấn hốt hoảng kêu ầm lên:

— Mẹ ơi, mẹ ơi! «Cát tút» của con đâu rồi?

Không đợi mẹ kịp trả lời, Tuấn lồm cồm bò dậy lục tìm lung tung khắp giường. Tuấn cố tìm cho đủ năm cái «cát tút», bảy cái đinh, bốn cái vòng treo màn cửa. Tuấn bỏ cả vào túi áo cẩn thận rồi mới yên chí nằm xuống ngủ lại. Mắt nhắm tít rồi, một tay Tuấn vẫn nắm chặt lấy túi.

Cái « kho của cải » thật quí báu. Làm thế nào mà Tuấn lại giàu được đến như vậy? Tuấn chơi «bắn tỉa» Mỹ, ngụy với các bạn đấy. Này nhé: mỗi «cát tút» là một tên lính Mỹ hay ngụy đấy. Mỗi người phải góp một «số quân» bằng nhau. Đầu tiên, bắt chúng nó xếp hàng ngang thật thẳng, cách nhau đều tăm tắp. Xong, vạch một vạch cách « hàng quân giặc » ba bước. Lần lượt từng người ném vòng. Vòng quàng trúng cổ thằng nào, «ăn» thằng ấy. Hoặc ném đinh, đinh bắn đổ thằng nào, «ăn» thằng ấy. Thế,

Tuấn «bắn» tài lắm, «trói» cũng khéo. «Kho của cải» của Tuấn cứ ngày càng giàu thêm. Tuấn thích lắm, mê «bắn tỉa» đến quên ăn quên ngủ. Nhưng Tuấn không quên học đâu các bạn nhé! Vì, cô giáo đã bảo: học giỏi, được điểm mười cũng là giết được một tên giặc Mỹ

Đếm đi đếm lại không biết bao nhiêu lần.

cơ mà. Cứ tưởng tượng, bạn bắn đổ được một thằng Mỹ, bạn có sướng không?

Lúc nào Tuấn cũng «bắn tỉa». Có khi bày quân ra bắn một mình. Không chơi thì Tuấn cũng mân mê ngắm nghía, đếm đi đếm lại không biết bao nhiêu lần cái «kho của cải» quí báu ấy. Đến nỗi những chiếc vỏng, chiếc đinh đen bóng lên, những chiếc «cát tút» vàng chóe, sáng loáng.

Thế mà, bỗng dưng cô giáo lại bảo thế này thì có rầy rà không nhé:

— Trường ta phát động phong trào «kế hoạch nhỏ» từ hôm nay. Em nào góp được nhiều sắt vụn cho các cô chú công nhân chế ra máy móc, vũ khí là em ấy đã góp phần đánh thắng giặc Mỹ đấy.

Cả lớp sôi nổi hẳn lên:

— Thưa cô, sắt vụn là những cái gì cơ ạ?

— À, thí dụ như cái đinh, con dao hỏng, mẩu liềm gãy chẳng hạn.

Tuấn giơ tay, xin «thắc mắc» ngay:

— Thưa cô, «cát tút», vỏng có phải là sắt vụn không ạ?

— Phải chứ, tốt lắm! Những cái ấy là tốt nhất. Nào, ai có «cát tút», vỏng, đinh hay cái gì bằng sắt thì góp ngay đi nào!

Tuấn nghe cô nói cứ y như là thấy sét đánh bên tai không bằng. Cô còn bảo:

— Rồi mai, ngày kia, các em sẽ tìm nhặt thêm nhiều nữa. Mỗi mẩu sắt vụn các em góp sẽ là một viên đạn bắn vào đầu thằng Mỹ đấy.

... đặt lên bàn cô tất cả « kho tàng quí giá » của mình.

Gay không? Nếu phải là các bạn thì các bạn có góp không nào? Tuấn nghĩ ngợi phân vân nhiều lắm. Thằng Mỹ mà cô giáo nói đấy nhất định phải là thằng Mỹ thật. Những thằng Mỹ lông lá, to lớn như những con bò chết trương. Những thằng Mỹ ác như cọp, Tuấn vẫn thấy trong phim chứ không phải là thằng Mỹ... « cát tút » đâu. Các cô chú công nhân đang cần sắt vụn để làm súng đạn bắn chết những thằng Mỹ ấy để các bạn thiếu nhi miền Nam khỏi bị nó mổ bụng moi gan. Thế thì còn đợi gì nữa?

Tuấn đứng bật dậy, bước thẳng đến trước bàn cô. Và, đỏ mặt tía tai, Tuấn hấp tấp móc túi áo, đặt lên bàn cô tất cả « kho tàng quí giá » của mình, không bớt lại một cái nào.

Cô giáo tuyên dương Tuấn ngay. Thế là các bạn noi gương Tuấn, tấp nập đem góp... « của », đến nỗi phải chen nhau.

Chốc lát, bàn cô đầy ùn lên những « cát tút », đồng cái, vòng, đinh, dao... đủ cả.

Thế là, chỉ trong vòng một tháng, riêng lớp Một của Tuấn đã góp được gần một tạ sắt vụn. Các cô chú công nhân tha hồ mà làm nhiều súng đạn nhé. Thằng Mỹ phen này thì chết còng queo hết lượt.

ĐỖ THỊ TỪ

CHÚ BỘ ĐỘI GIỮ CẦU

Mọi hôm tan buổi học bé Thắm thường chơi tha thẩn mãi với các bạn ở sân đình. Hôm nay ở lớp học ra, bé Thắm vội vàng về nhà ngay. Giờ này chắc là con gà mái hoa mơ ở nhà đã đẻ thêm cho bé Thắm một quả trứng thật to. Bé Thắm đếm đã được tròn một chục quả trứng gà. Nhưng bé Thắm không vui vì chưa được đưa trứng sang biếu bà ngoại. Thằng Mỹ độc ác quá! Nó mang bom đến để phá cầu. Mấy con bò vàng gặm cỏ non ở đầu cầu cũng bị chết. Thế là các chú bộ đội phải mang ngay bao nhiêu là súng tới để bảo vệ cái cầu. Ban ngày các chú bộ đội không cho ai đi qua cầu. Ban đêm các chú cho qua cầu. Nhưng mẹ bảo trời tối lắm, chờ cho các chú bộ đội bắn đuổi hết máy bay Mỹ rồi mẹ sẽ cho sang bà ngoại. Bé Thắm rất thương các chú bộ đội phải ngày nắng đêm mưa để giữ chiếc cầu sang nhà bà ngoại. Hôm nay chú bộ đội ở nhà bé Thắm bị ốm. Bé Thắm quét nhà xong đi đến ngồi cạnh giường chú và khẽ đặt tay lên trán chú xem

có nóng lắm không. Ôi! Thương chú bộ đội quá! Đầu chú ấy nóng như quả trứng gà vừa mới đẻ. Tại cái thằng Mỹ độc ác làm chú phải đứng ở bên khẩu súng cả ngày dưới trời nắng đây mà.

Bé Thắm nhìn thấy một chiếc cà mèn đựng đầy cháo và một gói đường để ở mặt ghế. Lúc

Bé Thắm nhóm lửa đặt soong cháo lên bếp.

nãy chú y tá dặn chú ấy ăn. Nhưng ốm mà ăn cháo đường thì chán lắm. Mấy lần bé ốm bé rất ngại ăn cháo đường. Ồ! Có thế mà không nghĩ ra!... Bé Thắm đứng bật dậy nói lẩm bẩm một mình:

— Đun cho cháo nóng lên rồi đập hai quả trứng gà vào cho chú bộ đội ăn, nhất định là ngon, chú bộ dội sẽ ăn hết chỗ cháo kia.

Bé Thắm nhóm lửa đặt soong cháo lên bếp. Khi nồi cháo vừa reo thì bé Thắm đã nhổ và rửa xong ba cây hành tươi đưa về. Mẹ Thắm vẫn bảo ốm mà ăn cháo hành ra nhiều mồ hôi sẽ chóng khỏi. Nhất định ăn xong bát cháo hành với trứng gà này là chú bộ đội khỏe. Chú ấy lại ra ụ pháo giữ cầu !... Chú bộ đội dậy rồi kia kia. Đặt bát cháo trứng gà thơm phức khói bốc nghi ngút vào giường, bé Thắm ngồi ngay ở bên vừa lấy chiếc quạt nan phe phẩy vừa nói với chú bộ đội:

— Chú ăn cháo nóng đi cho chóng khỏi. Chú y tá tiêm cho chú đau, cháu thương chú quá!

Nhìn bát cháo trứng gà, chú bộ đội ngạc nhiên hỏi bé Thắm:

— Lúc nãy chú y tá mang cháo đường cho chú, sao bây giờ lại cháo trứng gà, hở cháu?

— Cháu đun lại cháo và dập trứng gà vào để chú ăn cho ngon đấy.

— Trứng gà cháu lấy ở đâu?

... kéo bé Thắm ngồi bên cạnh chú...

— Gà của cháu đẻ được hơn một chục trứng rồi, chú không biết à?

— Chú chả ăn đâu!

— Chú không ăn là cháu giận chú đấy!

— Trứng gà cháu để dành biếu bà ngoại cơ mà.

Bé Thắm tròn xoe đôi mắt, nói cặn kẽ như giọng người lớn:

— Không có chú công nhân đường sắt làm cầu, không có chú bộ đội bảo vệ cầu thì làm gì có đường có lối cho cháu sang chơi với bà ngoại. Ít bữa nữa cháu được sang chơi với bà ngoại, cháu kể chuyện cháu nấu cháo trứng gà cho chú ăn, nhất định bà cháu sẽ khen cháu. Hôm nào hết máy bay thằng Mỹ, chú có sang chơi không chú?

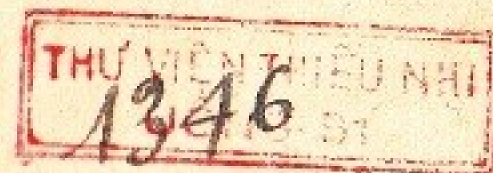
— Có.

— Chú muốn cháu dẫn sang thăm bà ngoại cháu thì chú ăn cháo đi. Chú ăn đi kẻo nguội.

Chú bộ đội kéo bé Thắm ngồi bên cạnh chú và bưng bát cháo trứng gà ăn một cách ngon lành. Chú vừa ăn vừa âu yếm nhìn bé Thắm. Ăn xong chú ngồi kể cho bé Thắm nghe chuyện các bạn miền Nam đánh Mỹ.

Bé Thắm ngồi chăm chú nghe. Chú kể say sưa quá! Chắc chú ấy khỏi ốm rồi. Ngày mai chú ấy lại ra đầu cầu bắn máy bay Mỹ để bé Thắm sớm được sang thăm bà ngoại.

PHƯƠNG THÚY

HOA HỒNG

... Lúc này, em bé đã đi đến trước mặt anh công an.

— Thưa anh — Em bé im lặng một lúc rồi rụt rè nói tiếp — Anh cho em vào viếng Bác. Em đợi từ nãy đến giờ!

Nghe tiếng nói, anh công an biết em bé từ tỉnh khác đến.

— Anh cho em nhập với đoàn này để vào viếng Bác. Em chỉ còn ở Hà Nội đến chiều nay nữa thôi ạ!

— Muốn vào viếng Bác thì phải đi theo đoàn thể chứ không được đi lẻ như thế này. Em ở đâu đến đây?

— Thưa anh — Em bé ấp úng nói rồi nhìn xuống đất. Em bé có nước da nâu hồng, mắt đen, tóc cắt cao, mũi nhọn. Em mặc chiếc áo màu xanh nhạt, cổ quàng khăn đỏ. Anh công an nhìn em bé thấy quen quen.

— Này, hình như em đã vào viếng Bác rồi thì phải. Em đi cùng một đoàn người lớn.

Anh nhớ là lúc đi đến đây em mải nhìn phía trước nên vấp phải mô đất tuột cả quai dép ra.

— Dạ, vâng đúng ạ! — Em bé bối rối gật đầu.

— Thế thì em nên về em ạ. Em đã vào viếng Bác một lần là em được hơn nhiều bạn khác.

...cầm tay ra một bó hoa hồng.

Anh đứng đây làm nhiệm vụ mà cũng chưa được vào viếng Bác đấy!

— Thưa anh — giọng em bé bỗng rắn chắc — Hôm nay bận công việc anh chưa vào viếng Bác được thì mai kia anh vào. Còn em, chiều nay em đã phải về rồi. Em ở tận Hà Tây kia anh ạ!

— Anh cũng muốn để em vào nhưng em đã vào một lần rồi thì nên để nhường người khác — Anh công an kiên quyết nói.

Em bé càng bối rối, hai tay không biết để vào chỗ nào cho gọn. Em lặng yên một lúc rồi đi đến gần anh công an. Em nhỏ nhẻ kể cho anh nghe những chuyện ở trường em. Mấy năm nay nghe theo lời Bác dạy, ngoài giờ học tập ra các em nhận chăn nuôi những con trâu [illegible] đẹp tốt. Bác Hồ đã gửi thư khen các em. Lá thư ấy các em treo ở câu lạc bộ. Hàng ngày nhìn lá thư các em lại nhắc nhở nhau phải cố gắng để xứng đáng với những lời khen của Bác. Hôm nghe tin Bác mất, các em chạy cả đến đứng dưới bức thư của Bác mà khóc...

Nghe chuyện, anh công an rất bối rối. Nhất là khi em bé lấy từ sau cái mũ cầm tay ra một bó hoa hồng. Đó là những bông hồng nhung cánh dày và mịn như nặn bằng sáp.

— Đây là những bông hoa đẹp nhất ở trong vườn trường các bạn đã hái để em đem về

Em bé bồi hồi, mắt nhòa đi.

viếng Bác. Sáng ngày, lúc em vào viếng Bác, nhìn thấy Bác, em thương quá! Em khóc nhiều thành ra em quên mất...

Anh công an im lặng nhìn em bé và bó hoa. Anh không hiểu em bé đã làm thế nào mà từ sáng đến giờ những bông hoa vẫn tươi đỏ như thế.

Đoàn người vẫn tiếp tục đi qua trước mặt anh như một dòng nước chảy không một lúc nào ngừng.

— Anh ạ... — Em bé ấp úng — về phần em, em đã được vào viếng Bác rồi, em phải về mới đúng. Nhưng, em đi đến đây không phải chỉ vì một mình em. Các bạn em giao bó hoa này cho em...

Anh công an chớp mắt. Anh không thể nghe em bé nói hết câu. Anh hết sức bối rối, khi nhìn thấy trong mắt em bé như sắp trào ra những giọt nước mắt. Anh thân thiết nắm lấy tay em dắt lại bên một đoàn người đang chầm chậm đi vào quảng trường. Anh nói với người trưởng đoàn và đưa em đứng lên phía trước.

Em bé bồi hồi, mắt nhòa đi.

Giữa hàng trăm màu hoa, em nhìn thấy những bông hồng của em nổi lên đỏ thắm.

NGUYỄN THỊ NGỌC TÚ

MỘT MÓN QUÀ

(Nhân ngày 20-11
ngày Hiến chương các nhà giáo).

Mai chạy đến cửa nhà Loan thì đứng lại. Nghe tiếng ồn ào ở trong nhà, Mai nghĩ: « À, thế là các bạn chưa đi, may quá! » Chợt Mai giật mình. Tiếng ai như tiếng cô giáo. Sao cô giáo lại đến đây nhỉ?

Mai nhìn vào khe cửa. Đúng cô giáo rồi. Cô giáo đang ngồi giữa các bạn. Hoa, sổ sách, kẹo để đầy trên cái bàn nhỏ. Bạn nào cũng ăn mặc sạch sẽ, cổ quàng khăn đỏ. Căn nhà sáng bừng như ngày tết.

Cô giáo nhìn quanh.

— Hôm nay cô biết các em sẽ đến chơi thăm cô, nên cô đến với các em trước. Cô mang cho các em ít kẹo. Kẹo này cô tự tay nấu lấy. Các em ăn đi cho vui. Còn các món quà các em mang đến cho cô thì để tặng lại lớp làm kỷ niệm. Cảm ơn các em.

Chợt cô hỏi:

— Em Mai đâu nhỉ? Sao em Mai không đến?

Các em nhìn nhau. Không ai hiểu tại sao Mai không đến. Loan chợt nhìn ra cửa rồi reo lên:

— Ô kìa! Mai! Mai ơi! Vào đây!

Mai lúng túng, rụt rè, thu hai tay ra sau lưng rồi đi vào trong nhà.

*
* *

— Em Mai, làm sao em buồn thế?

Cô giáo cầm tay Mai kéo lại, âu yếm hỏi.

— Thưa cô... Hôm nay em chả có món quà gì tặng cô... Ban nãy, em định...

Mai nghẹn ngào không nói được nên lời.

Sáng nay, Mai đã đi tìm mua một món quà để tặng cô giáo. « Mua gì nhỉ? Một bó hoa? Một chiếc khăn tay xinh xinh? Một quyển sổ hay bức vẽ...? » Vừa đi, Mai vừa nghĩ. Mai chả thấy món quà nào xứng đáng với lòng em yêu cô giáo cả.

Đi trước Mai một quãng có một em bé mặc áo đỏ. Vừa đi em bé vừa vung vẩy tay và hát khe khẽ. Chợt một cái gì trong tay em bé rơi xuống đất.

— Ô này! Bạn ấy ơi! — Mai gọi.

Em bé không nghe tiếng cứ đi.

Mai chạy theo, cúi nhặt vật em bé đánh rơi. Một cái túi vải con trong có cuộn len nhỏ, đôi kim đan và một quyển sổ chép bài hát bé tí tẹo.

— Này! Bạn ấy ơi!

Thế là Mai vội vã chạy đến đây... Trong tay Mai không có một món quà nhỏ nào để tặng cô giáo.

*
* *

Nghe xong chuyện, cô giáo ôm chặt Mai vào lòng rồi nói với tất cả:

— Hôm nay, như thế là em Mai đã đem đến cho cô một món quà rất quý...

NGUYỄN THỊ NGỌC TÚ

HAI MẸ CON CON MỐI

Ở trên trần nhà bé Anh có hai con mối. Hai con mối đó hình như có từ lâu rồi. Thế mà chẳng ai để ý. Cho tới khi bé Anh biết chỉ trỏ lên trần, biết nói thì cả nhà mới biết là có chúng.

Khi nào bé Anh khóc, muốn dỗ bé, mẹ bé thường chỉ lên trần và lần nào cũng như lần nào mẹ bé đều kể: «Con mối nó ngoan, nó không quấy mẹ, nó không theo mẹ đến cơ quan...»

Nhưng bé Anh thì khác, càng ngày bé càng «phát hiện» ra những điều mới lạ ở hai con mối kia.

Con mối to thì bé gọi là «con mối mẹ», con mối bé là «con mối con».

Cứ buổi tối là «hai mẹ con» con mối lại ra. Không hiểu chúng ở đâu ra, nhưng bé Anh thì bảo là «nó ở trong hang nó ra». Bé thường chỉ một cái lỗ ở trên tường và nói thế.

Nhà có hai con mối cũng vui hẳn lên: chúng đuổi giỡn nhau, chúng dừng lại tặc lưỡi:

«chắt! chắt!» làm bụng và đuôi chúng cũng bật lên khe khẽ. Rồi chúng chạy quanh trần nhà rình rình đớp muỗi...

Con mối nó ngoan, nó không quấy mẹ...

Có lần thấy chúng đớp muỗi, bé Anh liền nói to:

— Mẹ ơi, mình không đớp được muỗi, mà nó đớp được muỗi mẹ nhỉ?

— Tại sao con lại bảo mình không đớp được muỗi?

— Tại vì là muỗi nó sống... mình ăn mình đau bụng, còn nó ăn thì nó không đau bụng.

Bé lại nhìn lên trần rồi bé nói vẻ rất yên tâm:

— Muỗi nó bé, nó đớp được, mình nhớn nó không đớp được đâu mẹ ạ.

Mẹ bé nói thêm với bé là con mối đớp con muỗi đi cho con muỗi nó khỏi đốt bé. Con muỗi nó hư lắm!

Lại có lần bé đột ngột nói với mẹ:

— Toàn tay là tay!...

Mẹ không hiểu bèn hỏi là bé bảo gì thì bé vừa chỉ con mối ở trên trần vừa trả lời:

— Con mối ấy, toàn tay là tay!...

Mẹ bé nhìn kỹ bốn chân con mối thì nó xòe ra giống các bàn tay thật.

Càng ngày bé Anh càng yêu «hai mẹ con con mối» hơn. Bé coi chúng như của riêng nhà mình. Khi nào nói chuyện về chúng, bé cũng nói «con mối của nhà mình».

Tuy là «của nhà mình» thật nhưng khi báo động, cả nhà xuống hầm thì chẳng làm thế nào

...chắc bé nằm mơ thấy con mối con...

mà mang chúng theo xuống được. Vì làm sao mà tìm bắt được chúng. Vả lại chả ai nghĩ đến điều đó.

Một hôm mấy ngôi nhà cuối phố bị bom Mỹ ném sập. Nhà bé cũng bị vỡ hết cửa kính.

Hết báo động mẹ bé lên thu dọn nhà cửa thì thấy giữa những mảnh kính vỡ có xác «con mối mẹ» bị giập nát. Mẹ bé không muốn cho bé thấy cảnh ấy.

Tối đó lại cũng như mọi tối bé Anh nằm nhìn lên trần, chỉ thấy có «con mối con» chạy quanh trần nhà rồi tặc lưỡi một mình, bé hỏi mẹ:

— «Con mối con» nó đi hai vòng tìm mẹ nó mà sao không thấy?

Mẹ bé đành phải nói dối bé là con mối mẹ hôm nay nó mệt, nó còn ở trong hang chưa ra.

Bé nghe và mỉm cười rồi thiu thiu ngủ.

Trong giấc ngủ chắc bé nằm mơ thấy con mối con đã tìm gặp được mẹ của nó rồi.

XUÂN QUỲNH

« NGƯỜI NHỚN »

Mới có sáu tuổi mà Chi đã nghĩ mình là một « người nhớn » rồi. Bởi thế nên Chi rất hay bắt chước « người nhớn ».

Chi lấy đũa cả hơ vào bếp rồi cuộn tóc vào đũa cả cho tóc quăn giống mẹ. Chi lấy phim ảnh hỏng khoét làm cái kính trắng và ngồi đọc báo như bà. Năm nay Chi đã không phải mặc cái váy ngắn cũn cỡn nữa. Cái đó chỉ để cho « trẻ con » mặc. Chi mặc quần đen dài hệt như người nhớn. Chi lại được đi học rồi nhé.

Đấy, nhiều điểm Chi giống người nhớn thế mà bà, bố, mẹ và các cô các chú ai cũng bảo Chi là « trẻ con ». Trong khi các bạn Chi thì đều có vẻ « phục » Chi như một « người nhớn » thật.

Cứ xem mỗi khi Chi ngồi giữa các bạn cùng tuổi hoặc kém tuổi thì biết: các bạn xúm quanh Chi, nghe Chi kể chuyện (Chi biết nhiều chuyện lắm) hoặc là hỏi Chi những điều các bạn còn thắc mắc:

— Chị Chi ơi! Sao con ve nó lại hay kêu?

— Vì là giời nóng, nó nóng quá, nó không chịu được thì nó kêu chứ sao — Chi giẩu môi đáp.

... và ngồi đọc báo như bà.

— Thế tại sao cái mầm nó lại trồi ra ngoài cái hạt?

— Vì là... vì là ở trong cái hạt chật và tối quá nên nó phải trồi ra.

— Thế, thế tớ đố «ấy» biết tàu điện nó chạy bằng gì? — Thằng Vinh tròn mắt lên hỏi Chi có vẻ thách thức.

— Xì, ai chả biết! — Chi hấp tấp nói như sợ để lâu thì quên mất — Tàu điện chạy bằng điện chứ bằng gì nữa.

Rồi tỏ ra còn biết nhiều hơn cái mà thằng Vinh đố mình. Chi kể luôn một loạt:

— Tàu điện chạy bằng điện, ô tô chạy bằng dầu xăng, tàu hỏa chạy bằng than, tàu thủy chạy bằng nước, bò đi bằng bò...

— Thế còn đi bộ? — Thằng Vinh lại hỏi.

Chà câu hỏi mới khó làm sao! Chi chớp chớp mắt rồi chợt nói ngay:

— Đi bộ đi bằng... người!

— À... à...

Đám trẻ reo lên thích thú đang quây tròn xung quanh Chi, cố nghĩ ra những câu hỏi để thách thức Chi thì còi báo động nổi lên... Khi đó mẹ còn đang giở phơi quần áo trên sân gác năm. Rất nhanh tụi trẻ tản ra các hầm xung quanh đó. Thằng Vinh thì cuống quýt òa lên khóc. Chi kéo thằng Vinh vào một cái hầm cho nó ngồi tít tận trong góc rồi Chi ra nhấc tấm ván đậy cửa hầm. Tấm ván nặng quá, không

... Chi kéo thằng Vinh vào một cái hầm.

sao nhấc nổi. Chi liền xoay lưng ngồi chắn ngang cửa hầm. Vừa lúc đó mẹ chạy xuống tìm ra hầm của Chi và lôi tuột Chi vào trong rồi đậy nắp hầm lại và mẹ mắng:

— Sao con dại thế, ai lại ngồi ngay cửa hầm, nhỡ mảnh bom, mảnh đạn nó văng vào thì sao? Mọi khi mẹ vẫn dặn con thế nào: «mỗi khi xuống hầm con phải ngồi tận góc trong này» kia mà.

— Nhưng mà...

— Nhưng mà làm sao... con không nghe lời mẹ phỏng?

Chi lúng túng nhìn mẹ...

— Nhưng mà con thấy bạn Vinh khóc. Con thương quá. Con sợ bom nó bỏ vào cửa hầm chết mất bạn Vinh.

— Ôi! Con tôi! — Mẹ ôm cả hai đứa vào lòng và dân dấn nước mắt.

Về sau ai nghe chuyện ấy cũng bảo là Chi đã làm như «người nhớn» ấy. Nhưng thật ra trong lúc đó Chi có nghĩ Chi là «người nhớn» đâu.

XUÂN QUỲNH